

med særlig vægt på fattigdom, beskæftigelse og social integration. Kan det lykkes at få sat verdens dårlige samvittighed på dagsordenen på en måde, så man virkelig bliver vækket til dåd efterfølgende, er meget nået på topmødet.

Alene det at få temaet øverst på dagsordenen er i sig selv ganske udmærket. Men det er efter Det Konservative Folkepartis opfattelse afgørende, at mødet i København ikke bliver et enkeltstående arrangement uden forpligtende indhold og uden opfølgning. Tværtimod skal topmødet være startskuddet til en vedholdende, gensidigt forpligtende prioritering af social udvikling i de enkelte lande og mellem de enkelte lande i verdenssamfundet.

Målet for selve topmødet må altså efter vores mening være dels at sikre så præcise og konkrete topmødevedtagelser som muligt, dels at sikre en effektiv opfølgning af vedtagelserne. Det sidste, opfølgingsprocessen, må vi fra dansk side arbejde for bliver præciseret som en del af topmøderesultatet. Kommer det ikke med, ved vi erfaringsmæssigt, at det samlede resultat forringes. Uden opfølgning og vedholdende interesse vil selv nok så flotte og formelt set bindende hensigts erklæringer forblive temmelig illusoriske i deres virkning.

Mange, NGO'ere og andre, må deltage aktivt i det opfølgende arbejde, men først og fremmest må FN være forpligtet. Det skal ikke ske ved at gøre FN-bureaukratiet større med nye organer, afdelinger og stillinger. Det drejer sig derimod om at effektivisere og koordinere bedre inden for de givne ressourcerammer, og det drejer sig om at opbygge en løbende statistik, som skal måle udviklingen i forhold til vedtagelserne på det forestående topmøde.

Landene må forpligte sig til at aflevere de relevante oplysninger. Det vil herigennem være muligt at sikre en kontinuerlig overvågning, og vi vil få løbende bidrag til at fastholde den sociale udvikling som et aktuelt tema på den internationale dagsorden.

Den sociale udvikling skal sikres i et samspil mellem landene og i det enkelte land. Respekt for menneskerettigheder og ligestilling, målet indsats i befolknings spørgsmål og kravet om en bæredygtig udvikling må og skal være de bærende principper.

Udviklingslandenes gældsbyrde truer konstant med at gøre gabet mellem rig og fattig større. Det er derfor helt naturligt, at gældsproblemerne er et centralt spørgsmål på topmødet.

Vi er fra konservativ side tilfreds med, at den fælles dagsorden pålægger regeringen at arbejde målrettet for at sikre en så præcis og forpligtende tidsramme for opfyldelsen af 0,7 pct.-målsætningen for udviklingsbistandens størrelse som overhovedet muligt, en forpligtelse, som det internationale samfund selv har taget på sig, og vi må derfor kræve, at man også gør et ærligt forsøg på at nå målet. Hvad hjælper det, at et lille land som Danmark overopfylder målsætningen med en udviklingsbistand på 1 pct. af bruttonationalproduktet, når store velstillede lande nøler? Det må og skal der gøres noget aktivt ved. Her må det sociale topmøde fortsætte, hvor Riokonferencen sluttede, og ikke rulle tilbage.

Det er vigtigt at forpligte donorlandene, men det er mindst lige så vigtigt at forpligte modtagerlandene til at gennemføre de nødvendige omstillinger, som skal til for at sikre en bæredygtig udvikling med respekt for menneskerettighederne.

Hvad hjælper det, at den samlede udviklingsbistand stiger, hvis modtagerlandene selv foretrækker at bruge egne midler på militærudgifter? Er det rimeligt, at der findes lande, der har et militær som en stormagt og bruger det i en arrogant magtdemonstration både over for de mindre nabolande og over for minoritetsgrupper inden for landenes egne grænser, alt imens de modtager udviklingsbistand? Hvad hjælper det, hvis udviklingsbistanden i praksis først og fremmest er med til at holde gennemkorrumperte systemer oppe?

Det er totalt perspektivløst, og næsten uanset niveauet for den samlede udviklingsbistand vil det have effekt som en dråbe i havet, hvis ikke der gøres noget ved disse ting. Det er uacceptabelt, og det vil være fuldstændig misforstået, om vi undlod at stille krav, som sikrer, at der bliver tale om hjælp til selvhjælp. Det kan kun ske ved at stille krav om gensidige forpligtelser, som understøtter strukturforbedringer, der kan medføre varige resultater til gavn for de allerfattigste.

En vedtagelse af det såkaldte 20:20-princip vil her være et vigtigt skridt i den rigtige retning. Vi mener i Det Konservative Folkeparti, at regeringen skal presse hårdt på for at få det med i slutdokumentet. Ved at gennemføre en gensidig forpligtelse mellem donor- og modtagerlande, hvorefter 20 pct. af udviklingsbistanden skal gå til det sociale område, samtidig med at modtagerlandene selv skal afsætte 20 pct. til det